GANG ODVÁŽNÝCH

GO!

ÚNOS ZA SVITU BLESKŮ

Ivona Březinová

Ilustroval Matyáš Namai

ALBATROS

Únos za svitu blesků

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivona Březinová

Únos za svitu blesků – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

GANG ODVÁŽNÝCH

ALBATROS

ÚNOS ZA SVITU BLESKŮ

Ivona Březinová

Ilustroval Matyáš Namai

ALBATROS

Všem dětem, které se pohřešují.
Připomíná je mezinárodní Pomněnkový den – 25. květen,
kdy se v roce 1979 ztratil v New Yorku cestou do školy
šestiletý Etan Patz.

© Ivona Březinová, 2026
Illustrations © Matyáš Namai, 2026

www.brezinova.cz

ISBN v tištěné verzi 978-80-00-08444-2
ISBN e-knihy 978-80-00-08493-0 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-00-08494-7 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-00-08478-7 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Mraky na obzoru

„Nějak se mi to nelíbí!“ křikl vysoký štíhlý mladík a s rozmrzelým výrazem pinkl míč přes volejbalovou síť.

Čtrnáctiletá rusovláska v bikinách úder vybrala jen taktak. Bosýma nohama se zaryla do písku, vrhla se vpřed, spojila ruce a napnutými pažemi odrazila míč těsně u země. Přeletěl síť a na druhé straně orazítkoval hřiště soupeře.

„Co přesně máš na mysli, Jonáši?“ povykovala zrzka rozpustile. „Nelíbí se ti beach volejbal ve dvou, nebo že prohráváš?“

„Otoč se a uvidíš sama,“ zahuhlal a rozběhl se pro míč odkutálený do křoví.

„No, potěš…“ hlesla dívka s pohledem upřeným na obzor.

Nad lesíkem lemujícím pokojně tekoucí řeku se formovala černá mračna. Rostla do výšky i do šířky se zlověstnou rychlostí, až z toho šel strach.

„Mariano! Jonáši!“ ozvalo se od chaty. „Pípají nám mobily s výstrahou, že se blíží velká bouřka.“

„Hned jdeme, Hardy!“ zamávala mu zrzka a otočila se na dlouhána, který už ji dobíhal i s míčem. „Neměl déšť přijít až večer?“

„Fronta se zřejmě urychlila,“ pokrčil rameny. „Pojď, radši sundáme síť a odneseme ji dovnitř. Myslím, že Kleinovým by se moc nelíbilo, kdyby ji tu pak našli potrhanou na cáry.“

Zatímco balili síť, kamarád Gerhard Klein kmital kolem stavení tempem, na které u Hardyho nebyli zvyklí. Většinou měl všechno takzvaně na salámu. Klídek, pohodička, jen tak ho něco nerozhodilo. Pokud se ovšem nejednalo o sestry, třináctiletá dvojčata Alfu a Betu. Ukázalo se, že právě v jejich momentální nepřítomnosti se skrývá zdroj Hardyho nebývale svižného pobíhání. Snažil se totiž potlačit narůstající nervozitu.

„Neměl jsem je pouštět!“ vyštěkl Hardy na Jonáše s Marianou, když s halabala poskládanou sítí vstoupili do chaty.

„Nevyšiluj,“ mírnila ho Mariana a mrkla na hodiny. „Alfa s Timem už jsou určitě ve městě. Počkají, než se bouřka přežene, a pak vyrazí zpátky za námi.“

„Neměl jsem je pouštět,“ opakoval Hardy umanutě. „Táta vždycky říká, že jsem z party nejstarší, že mám na všechny dávat pozor.“

„Nechovej se jako kvočna. Na mě fakt pozor dávat nemusíš,“ odsekla Mariana. „Jsem mladší jenom o dva roky. A Jonáš dokonce o rok.“

„Ale Timovi je deset…“

„Právě proto s ním jela Alfa, která cestu na vaši chatu dobře zná.“

„Nechte řečí a pojďte mi pomoct uklidit gril a křesílka,“ přerušil Jonáš zbytečnou debatu a vyběhl do houstnoucího šera.

Nebylo ještě ani poledne, ale olověně šedá obloha věrně simulovala večerní soumrak.

Mariana s povzdechem vyšla za Jonášem. Vítr jí okamžitě prohrábl vlasy a na holých ramenou ucítila první nesmělé krůpěje.

„Hněte sebou," nabádal je Jonáš s pohledem k záblesků v dálce a poslouchal, jestli nezaslechne hřmění.

Kvapně sklízeli zahradní nábytek a gril, na kterém si chtěli k obědu rožnit klobásy. Jonáš odvlekl do kůlny obří pytel s dřevěným uhlím, Hardy za ním spěchal se strunovou sekačkou a Mariana popadla odhozené hrábě a nůši na seno. Byla prázdná, protože k sekání trávy se zatím nedostali. A v nejbližších hodinách se zřejmě ani nedostanou. Kapky prudce zhoustly.

„Uf, pořádná sprcha," hekla Mariana, jak se jí prameny mokrých kudrn přilepily na záda.

Vítr zesílil a měli co dělat, aby kůlnu vůbec zavřeli. Všichni tři se opřeli do dveří a Hardy je rychle zajistil petlicí.

„To bude mazec," prorokoval Jonáš chmurně, když si všiml svíjejících se větví nedalekých stromů.

Šumění deště se změnilo v prudké bušení velikánských kapek na plechovou střechu. Poté uslyšeli třeskot rozbíjejícího se skla.

„Sakra! Nechal jsem otevřené okno v kuchyni!" vyjekl Hardy do náhlého poryvu větru. „Asi bychom měli zarýglovat okenice."

Jeho výzvu přerušil pád truhlíku s muškáty, ovšem i tenhle zvuk záhy zanikl v pekelném rachocení, v kterém nebylo slyšet slova.

„Kroupy! Mizíme!" gestikuloval Hardy. „Nechci dostat ledovým šutrem po šešuli!"

S rukama chránícíma si hlavu doběhli do chaty a honem pozavírali okenice, čímž do místnosti zamezili přístup i posledním žalostným zbytkům denního světla. Mariana sáhla po vypínači a rozsvítila. Pár okamžiků nato prokmitl škvírami okenic oslnivý blesk. Vibroval po zdech jako stroboskop při světelné show na rockovém koncertu. Pak se oslnivá záře stáhla a od stropu se znovu šířil jen měkký svit obyčejného lustru.

„Jdu se převlíct. Vy ne?“ utrousila dívka a hrábla do batohu po mikině a kalhotách.

Odpověď, pokud nějaká byla, přeřval hrom. Mariana pokrčila rameny a zmizela ve vedlejším pokoji. Jonáš ze sebe stáhl tričko, rozprostřel ho přes chromované opěradlo židle a vzal do ruky mobil.

„Taky koukáš na radar?“ zeptal se Hardyho, který zůstal sedět v promočeném oblečení a soustředěně se věnoval telefonu.

„Co?“ zvedl hlavu. „Ne, kašlu na radar. Snažím se dovolat Alfě. Nebere to.“

„Zkus Tima. Jsou přece spolu,“ poradila mu Mariana vracející se s ručníkem, kterým si otírala vlasy zkroucené mokrem do prstýnků.

„Tim je nedostupný. Tak dělej… zvedni to, ségra… proboha tě prosím.“

„Brácho?“ ozvalo se z reproduktoru. „Čau. Taky je tam taková buřina?“

„No, konečně!“ vydechl Hardy úlevou. „Můžeš mi říct, proč to nebereš?“ přešel okamžitě do vzteklého tónu.

Na Alfinu otázku odpověděl hrom. Mariana měla pocit, že ještě jeden takový úder a vysklené okno v kuchyni nebude poslední.

„Slyšelas…“ zahučel Hardy do telefonu. „Alfo, zůstaňte na noc s Timem u nás doma, jasný? Přijeďte zítra. Máma je v Polsku, ale tátovi zavolám.“

„Proč?“ zazněl sestřin nespokojený hlas. „Ten prut máme, tak pojedeme…“

„Nikam nepojedete,“ přerušil ji Hardy. „Jděte domů, Alfo! Slyšíš mě? Slyšíš?“

„Ano, slyším tě. Jdeme teď do –“

Alfa se odmlčela.

„Tak domluveno? Haló? Alfo? Haló!“ volal Hardy, ale už bez odezvy. Nasupeně zkontroloval displej. Nic. „Přerušilo se to. Nemám signál,“ rozhodil rukama v návalu bezmoci.

„Já taky ne,“ poznamenal Jonáš.

„Ani já,“ přidala se Mariana.

Další oslnivý záblesk pronikl škvírami v okenicích. Hrom následoval takřka vzápětí a poslal chatu do tmy.

„Paráda! A jsme bez proudu,“ zanadával Hardy, když zjistil, že nahozením jističů dodávku elektřiny neobnoví. „Jen doufám, že se sem Alfa s Timem fakt nepoženou. Tim měl z představy rybaření oči navrch hlavy.“

„V tomhle počasí by cesta sem byla šílenství,“ prohodil Jonáš. „A na ryby by teď stejně nemohl.“

„Přesně. Navíc, Alfa přece řekla, že jedou domů,“ připomněla Mariana, ačkoliv poslední slovo přehlušilo hromové burácení.

Alfa s Timem stáli na zastávce autobusu. Hodiny na nedaleké věži před chvílí odbily čtvrt na dvě, ale ulice byla kvůli příšernému počasí liduprázdná a hrozivě temná. Ani reklamy nesvítily. Zdálo se, že v celé čtvrti vypadl proud. Do obchodu už je nepustili, protože přestaly jít pokladny. Svět jako by se zastavil.

„Ty jo, tma jako v pekle," vzdychl Tim. „Zapnul jsem si mobil, ale furt nefunguje. Ta bouřka je děsná. Nemůžeme se před deštěm schovat do boudy, ani pod strom."

Blesky šlehaly z nízkých mraků, chrlících provazce kalné vody. Občas kolem projelo auto. Skoro každé najelo u zastávky do prohlubně vykotlané pneumatikami autobusů, které tu několik let brzdily a rozjížděly se na stejném místě. Díra byla plná vody a projíždějící auta šplíchala z louže na chodník mohutné gejzíry.

„Nestůj tak blízko, zase tě někdo ohodí," napomínala Alfa mladšího kamaráda.

„Není to fuk?" mávl rukou. „Stejně jsem jako vodník."

„To já taky," hlesla Alfa. „Navíc je mi kosa," otřásla se zimomřivě.

„Alfo? Dík, že jsi se mnou pro toho Shakespeara jela."

„Pro Shakespeara?" vykulila Alfa oči. „Ty ses domů vracel pro knihu? Já myslela, že pro tenhle prut," ukázala na rybářské náčiní, které Tim nábožně svíral v ruce.

„Vždyť jo," vypískl pobaveně. „Říká se mu Shakespeare, tos nevěděla?"

Alfa jen zavrtěla hlavou, ale Tim jí začal líčit, že zítra uloví candáta, a taky okouna nebo cejna. Oba se začali těšit, jak si čerstvě nachytané ryby na chatě ugrilují. Alfa si přípravu vezme osobně na starost, protože z celé party, z celého Gangu odvážných, jak si říkají, je právě ona nejlepší kuchařka.

„Možná bych jednu rybu mohla připravit na černo," rozvíjela Alfa plány na staročeský recept se švestkovými povidly a s perníkem, ale Tim ji uraženě zarazil.

„Jak na černo? Proč na černo? Já mám přece rybářský lístek! Ten jsem si náhodou nezapomněl, takže je u vás na chatě. Nepodvádím. A ryby nekradu!"

Autobus pořád nikde. Zato ulicí projíždělo další auto. Tim by přísahal, že je ve stejném směru už jednou míjelo. Ale kdo by v tomhle počasí jezdil kolem dokola? Ledaže by zabloudil. To bude ono. Modrý vůz Mazda MPV teď jel pomaleji než všechna předchozí auta, dokonce se zdálo, že řidič se opatrně vyhýbá velké louži, aby je nepostříkal. Nakonec zabrzdil a začal couvat k levému okraji vozovky. Zůstal stát jen kousíček od nich.

„No jo," pousmál se Tim. „Bloudí. Chce se zeptat na cestu."

Hardy

Oslepující blesk se prohnal prázdnou ulicí, ale Mazda zastavila těsně vedle obrubníku, až skřípl kov. Asi to nebylo poprvé, starý vůz měl zřejmě mnohé za sebou. I v šeru bylo znát, jak je dolní část blatníku odřená. Poničí si gumy, napadlo Tima. Táta jednou najel na rantl tak nešťastně, že pneumatika praskla. To byla šlupka! Naštěstí plánovali kola přezout, vzorek už byl hodně sjetý. Tyhle pneumatiky však vypadaly nově, aspoň co Tim viděl, než řidič vypnul světla. Proč je vypíná? Hodlá tu snad parkovat? Tak blízko zastávky se to přece nesmí. Navíc motor běžel dál. Tim se vrátil k původnímu odhadu, že se jich chce řidič vyptat na cestu. Chudákovi asi selhala navigace. Jestli ta šílená bouřka vyřadila satelit… Kdoví kudy jezdil, auto má celé od bláta. Může být rád, že mu ho liják opláchne.

Tohle všechno táhlo Timovi hlavou, ale ve skutečnosti to byl jen mžik, během kterého Alfa z nějakého důvodu o krok couvla a nejistě se ohlédla po Timovi.

Znovu uhodilo a ostrý blesk oba oslnil. Potom se otevřela dvířka a řidič v černé vytahané mikině s kapucí, kterou měl kvůli dešti staženou hluboko do obličeje, vyskočil a odšoupl boční posuvné dveře.

„Ty jo… to je Hardy!“ vyhrkl Tim překvapeně. „Teda, to bych nečekal. Tys pro nás přijel? Kdo ti půjčil auto? Já myslel, že zatím smíš řídit jenom moped.“

Hardy rychle vykročil k zcela zaskočené Alfě, objal ji kolem ramen a tlačil ji k autu. Tim se držel hned za nimi. V jedné ruce svíral rybářský prut, druhou si rozmazával kapky na brýlích. Provazce deště rozostřovaly svět do nejasných kontur, kdy všechno vypadá jinak, než má.

„Ty jsi fakt boží, Hardy! Promokli jsme jako vodníci," halekal Tim. „Já jsem v pohodě, ale Alfě už je zima, viď?"

Alfa zimu necítila. Zato dotyk chladného kovového předmětu pod bradou ano.

„Nastup!"

Alfa nasedla. Hardy se nad ni sklonil, vypadalo to, jako by jí chtěl kapesníkem osušit mokrý obličej, poté se prudce odtáhl a chystal se zavřít dveře. Vtom se k němu protlačil Tim.

„Počkej, a co já?"

Hardy se však na Tima ani nepodíval. Hmátl dozadu, prudce s ním škubl, až kluk upadl na chodník, ale v momentě byl zpátky na nohou.

„Co blázníš!" rozječel se na staršího kamaráda.

Hardy už nasedal na místo řidiče. Nečekal, že se Tim rychle zvedne. Ten trhl dveřmi a bleskurychle skočil za Alfou. V tu

chvíli se v protisměru objevila dodávka. Hardy šlápl na plyn. Pneumatiky prohrábly asfalt a auto se rozjelo. Za okamžik bylo v ulici zase prázdno s tichým šuměním deště. Jen na chodníku u zastávky zůstal ležet rybářský prut.

„Tys mě tam chtěl nechat?!“ fňukal Tim. „Co jsem ti udělal, Hardy?“

„To… ne… není… braácha… Time… to…“

Alfě spadla hlava na stranu a celé tělo se vláčně svezlo na sedadlo.

Beta seděla na pláži jen pár kilometrů od historického centra Porta, zato dva tisíce kilometrů od domova, a zamyšleně zírala na oceán. Slunce jí žhnulo do temene, ačkoliv měla klobouk, ale od Atlantiku vál svěží vítr, takže Betě se do moře ani moc nechtělo. Ostatně voda tu byla studená. Nevadilo jí to. Nepřijela do Portugalska, aby se koupala, ale aby během měsíčního pobytu zvládla základy portugalštiny. Byl to dárek od rodičů k narozeninám.

Alfa, její dvojče, dala před jazykovým kurzem přednost novému střihacímu pultu, kde se chystala upravovat videa natočená na výpravách s kamarády. I teď byla celá parta pohromadě, celé goučko, tedy Gang odvážných, jak si říkali. Všichni jeli na jejich chatu k Berounce. Všichni, až na ni. Okolí chaty znala jako své boty, ale v Portugalsku byla poprvé. Stýskalo se jí, avšak nelitovala.

V náhlém popudu vytáhla mobil, že vyfotí břeh šplouchajícího oceánu a pošle ho kamarádům. Vtom se jí před očima kmitl stín. Beta prudce vstala a rukama si přejela po pažích, zničehonic pokrytých husí kůží.

„Nepůjdeš do vody?“ oslovila ji Hana, Češka, kterou tu na kurzu poznala.

Beta se otřásla. Připadalo jí, že se podivně ochladilo, a zapátrala po mraku. Slunce však dál zářilo bez jakýchkoli zábran, to pouze Beta cítila v zátylku nepochopitelný mráz.

„Co je? Je ti špatně?“ všimla si dívka Betina výrazu.

„Ne… jenom… ne, nic. Jen se mi zamotala hlava. Jsme na pláži od rána a je skoro půl druhý. Vrátím se do hotelu. Ale ty tu klidně zůstaň, trefím sama.“

Přes plavky natáhla šaty a hmátla po tašce.

Timovi trvalo několik vteřin, než se zorientoval. Všechno se seběhlo příliš rychle a těžko uvěřitelně. V jednom momentě ležel na mokrém chodníku hrubě odhozený kamarádem Hardym a v druhém momentě seděl v autě vedle Alfy, která asi omdlela nebo co. A než omdlela, stačila Timovi říct, že Hardy není Hardy, což sám právě zjistil.

Chlápka viděl bohužel zezadu, navíc v mikině s kapucí, jakou nosil Hardy. Teď se mu kapuce trochu svezla dozadu a Tim ve zpětném zrcátku zahlédl zkrabacené čelo nad nápadně srostlým obočím. Tohle opravdu nebyl Hardy. Tim se ani nepokoušel napočítat do deseti. Zhluboka se nadechl a zaječel chlapovi za volantem do ucha.

„Okamžitě zastavte a pusťte nás ven!“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Únos za svitu blesků**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.